

Form af en langstrakt Skybanke, hvorover Maanens gyldne Horn krummede sig.

Paa Kapellanen virkede hele dette Syn næsten som en Drømme-Aabenbaring. Han var et Købstadbarn og kendte kun Vinteren fra Byens Kulos, Taage og Søl. Endnu for halvandet Døgn siden havde han vandret omkring i de københavnske Gaders tommetykke Smuds, bedøvet af Droskernes Rumlen, af Sporvognenes Klingren og Muslingesælgernes hæse Raab, — og nu sad han her i Provstens store Bjørneskindspels og gled hen gennem et Eventyrland, et luftigt Ferige, hvor Træer og Buske ragede op over Markerne som hvide eller blaalige Koraller, mens Slæden foer frem i en lydløs Vuggen, som svævede den paa lange, bløde Vinger.

Han blev med-et stærkt bevæget. Hans afdøde Moders Billede steg op for hans Sjæl og fyldte hans Øjne med Taarer. Han vidste, det havde været hendes højeste Ønske at opleve denne Dag; og han følte det i dette Øjeblik stærkere end nogensinde, hvorledes hun — næst Gud — havde været den, der havde givet ham Mod til at følge Kaldet som det hellige Ords Forkynder. . . . Det nyttede nu ikke længere hans kære Fader Etatsraaden at ryste paa Hovedet af hans „vilde Ide“. Loddet var kastet! Hans muntre Brøder Garderløjtnanten kunde nu gaa paa Gaden uden Frygt for at komme til at møde ham med en Hat, der ikke netop var efter nyeste Mode, eller med en Bekendt, der „ikke hørte til Selskabet“. Og hans gode lille Søster, Fru Generalkonsulinden, — heller ikke hun behøvede nu længere at fælde Taarer over hans Mangel paa Selskabstone og slebne Manerer . . . Emanuel var rejst, „Seminaristen“ var borte, og han vilde sikkert ikke saa snart vende tilbage.

Nej, han vilde sikkert ikke vende tilbage. Han saae sig lykkelig omkring over de vidtstrakte, blaaligt skimrende Snemarker, og han havde en Fornemmelse, som om han fra en mørk og dyb Brønd var stegen op